

Djevojčica sa šibicama

Bila je hladna zimska noć. Snijeg je padao i počelo se smrkavati. Bila je posljednja večer u godini – večer uoči Nove godine. Po toj hladnoći, mračnom ulicom išla je jedna gologlava i bosonoga djevojčica. Doduše, imala je na nogama neke papuče kada je pošla od kuće, ali kakva joj je bila korist od njih kada su to bile velike papuče koje je prije nosila njena majka. One su bile tako velike da su joj spale s nogu kada je potrčala da se sakrije ispred kola što su projurila ulicom. Jednu papuču više nije mogla da nađe a s drugom je umakao neki dječak i doviknuo joj da će mu ta njena papuča poslužiti kao kolijevka kad mu se rodi dijete.

Tako je sada ta djevojčica išla bosih, crvenih i plavih nožića od studeni. U staroj je pregači nosila sve svoje šibice, a jednu kutiju je držala u ruci. Čitav dan nije prodala ni jednu jedinu kutiju šibica, nije dobila nijednu lipu. Gladna, prozobla i potištena, lutala je jadnica sve dalje. Snježne pahuljice padale su po njenoj dugačkoj, svijetloj kosi koja se u kovrčama spuštala niz njen potiljak, ali ona nije ni mislila na taj svoj ukras. Svi prozori su bili osvijetljeni, a po ulicama se širio miris gušćjeg pečenja – svuda se pripremao doček Nove godine, pa je i ona sada mislila na to.

Ona se šćućurila u jednom uglu između dvije kuće, od kojih je jedna malo više štrčala na ulicu. Nožice je podvila pod se, ali joj je ipak bilo sve hladnije. A kući se nije smjela vratiti, jer nije prodala nijednu kutiju šibica, nije dobila niti jednu lipu, i otac bi je istukao. A i što će tamo, i kod kuće je isto tako hladno. Živjeli su u potkrovlju i vjetar je puhao sa svih strana, iako su najveće rupe začepili slamom i krpama. Ručice su joj se sasvim ukočile od studeni. Ah, samo da upali jednu šibicu malo bi se ogrijala! Da o zid kresne samo jednu šibicu zagrijala bi prste! Ona kresnu jednu šibicu i odmah buknu plamen. Šibica je gorjela kao svijeća i bilo je tako toplo dok je držala ruku nad njom. Bila je to čudesna svjetlost i djevojčici se činilo da sjedi pored velike tople željezne peći sa sjajnim mesinganim ukrasima. Ona ispruži noge da i njih malo zagrije, ali se tog trenutka plamen ugasi – nestade peći i djevojčica osta sa drvčetom dogorjele šibice u ruci.

Ona kresnu još jednu šibicu, pa i ona zaplamsa, i zid po kojem zasja postade providan poput koprene. Mogla je vidjeti pravo u sobu gdje je bio postavljen stol sa čistim bijelim stolnjakom i divnim posuđem od porculana. A na stolu se puši pečena guska punjena šljivama i jabukama. Ali što je bilo još ljepše – ta guska je skočila sa stola i, onako sa viljuškom i nožem u leđima, preko sobe zagegala prema njoj. I upravo kada guska dođe pred sirotu djevojčicu, ugasi se šibica i pred njom osta samo debeli i hladni zid.

Kada upali novu šibicu, pred njom se ukaza prekrasna jelka. Bila je i veća i ljepše ukrašena nego ona što je prošle godine kroz staklena vrata vidjela kod onog bogatog trgovca.

Tisuće svjećica je gorjelo na zelenim grančicama, a šarene slike, kao one u dućanskim izlozima, gledale su pravo u nju. Djevojčica izdiže obje ruke prema svjećicama i šibica se ugasi. Ali one

mnogobrojne svjećice počele su se dizati sve više i više, a onda se pretvoriše u sjajne zvijezde. Jedna od njih pade i ostavi za sobom dugački plameni trag.

“Sad je netko umro!” – pomislila je djevojčica. To je ona čula od svoje pokojne bake koja je govorila: “Svaki put kad padne zvijezda, nečija duša krene u nebo.” Kada djevojčica kresnu novu šibicu, oko nje sve zasja i u tom sjaju pojavi se njena baka sva blistava, blažena i zadovoljna.

– Bako! – viknu djevojčica. – Uzmi me sa sobom! Znam da ćeš nestati čim se šibica ugasi kao što je nestala i ona topla peć i divno gušćje pečenje i ona krasna velika jelka!

Da i baka ne bi iščezla, djevojčica brzo zapali sav ostatak šibica iz kutije. Šibice planuše i sve zablista kao usred bijela dana. Nikada joj ranije baka nije izgledala tako lijepa i tako velika. Ona uze djevojčicu u naručje i ponese je visoko, visoko u veliku radost i prekrasnu toplinu. Sada je djevojčica bila na nebu i više nije bilo ni zime, ni gladi ni straha ...

A ujutro, u onom kutu između dvije kuće, našli su je rumenih obraza i sa osmijehom na usnama – bila je mrtva. Smrzla se posljednje večeri u staroj godini. Prvo jutro nove godine zateklo je mrtvu djevojčicu sa šibicama.

Pred njom je ležalo puno potpuno izgorjelih šibica.

– Htjela se ugrijati! – govorili su prolaznici.

A niko nije slutio kakve su lijepe slike lebdjele pred njom kada je sa svojom bakom zaplovila u novogodišnju radost.

(H. C. ANDERSEN)